

væsenets Bemyndigelse til at befordre Rejsende og Rejsegods og har med Fremtiden for Øje foreslaaet Bemyndigelsen udvidet til at omfatte alt Gods ogsaa Fragtgoods. Denne Befordring er for Tiden overladt til de vedkommende Kontrahenter, men Postvæsenet vil ligesom hidtil ved Oprettelsen af Kontrakter om Postbefordringer til Lands og til Vands i Publikums Interesse betinge sig Indflydelse paa Fastsættelsen af Persontaksterne paa disse Ruter ligesom paa de Søruiter, hvor der efter Kontrakt med Postvæsenet opretholdes en regelmæssig Postforbindelse.

Bemyndigelsen til Bestyrelse af Ekstrapostvæsenet er, da dette er ophævet, udtaget af Loven.

Endvidere er det anset for rigtigt udtrykkeligt at nævne Postvæsenets Bestyrelse af Færgesteder.

Angaaende Ekspresudbringning af Forsendelser, henvises til Bemærkningerne ad § 18. b.

Det tilføjes, at man ved Behandlingen af denne Paragraf ogsaa har haft Spørgsmaalet om Indførelse af en Postsparekasse under Overvejelse; man maa imidlertid være af den Formening, at dette Spørgsmaal er af for omfattende Natur til at behandles sammen med nærværende Lovforslag og eventuelt maatte gøres til Genstand for et særligt Lovforslag.

Til § 3.

Bestemmelserne er bragte i Overensstemmelse med de gennem Postanordningen indførte Regler paa dette Omraade, hvorefter bl. a. Forsendelsen af Patroner er bleven tilladt.

Det er derhos foreslaaet at indføre en Straffebestemmelse, hvorefter det Forhold, at en Forsendelses Indhold angives urigtigt eller forties for at faa den postbesørgt, skønt dette vil medføre Fare eller Ulemper for Personalet eller Forsendelser, af Poststyrelsen skal kunne straffes med Bøder. Der har vist sig Trang til en saadan Bestemmelse, som findes i fremmed Postlovgivning.

Bestemmelsen i § 3. c. svarer til § 27, 2det Stk. i den nugældende Postlov.

Til § 4.

Bestemmelsen træder i Stedet for § 4 i den nugældende Postlov, men man har, efterat Omdeling finder Sted overalt i Landdistriktet, og denne Omdeling er lovfæstet ved Paragrafens Bestemmelse, samt paa Grund af den foretagne Omordning af Postekspeditionernes Forretningsom-

raade, opgivet den teoretiske Adskillelse mellem et Lokaldistrikt og et Landdistrikt, hvilke Begreber allerede længe i Praksis har været flydende. I Følge Forholdenes Natur kan Omdelingen i Landdistriktet dog kun foregaa med visse Begrænsninger f. Eks. med Hensyn til Udbringning af Pakkeforsendelser over en vis Vægt og af Forsendelser til særlig afsides boende Adressater; Bestemmelsen overlader til Ministeren at fastsætte de nærmere Regler herfor.

Til § 5.

De nugældende Regler om Postvæsenets Eneret er uklare og utilstrækkelige, f. Eks. har Postvæsenet ikke Eneret paa Besørgelse af Brevkort. Eneretsbestemmelserne er i det væsentlige gaaet uforandrede over fra Postloven af 7. Januar 1871, idet man ved Postloven af 5. April 1888 kun foretog en Tilføjelse, der nærmest var rettet imod de dengang eksisterende Byposter, hvorom nærmere nedenfor ad § 16. Der er derfor efter Undersøgelse af Eneretsbestemmelser i fremmede Landes Postvæsen foretaget en Revision af disse Regler, hvorom bemærkes:

Eneretten foreslaas udvidet til ogsaa at omfatte Lokalforsendelser, hvilket er rationelt, naar Postvæsenets Besørgelsespligt — som foreslaaet — udvides til ogsaa at omfatte disse Forsendelser, og paa krævet med de indførte højere Lokalportotakster for at udelukke den erhvervsmæssige Besørgelse af Lokalforsendelser fra privat Side, mod hvilken de nugældende Regler — Postlovens § 1 in fine — ikke vil yde Postvæsenet tilstrækkeligt Værn.

Med Hensyn til Arten af de Forsendelser, som omfattes af Eneretten, har man foretaget den Ændring at lade Eneretten omfatte 1) lukkede Breve af ethvert Indhold, 2) andre lukkede Forsendelser, der opfylder Betingelserne for at kunne postbesørges, forsaavidt de indeholder skriftlig Meddelelse eller ved Skrift udfyldte trykte Sager, samt 3) Kort med skriftlige Meddelelser eller ved Skrift udfyldte trykte Meddelelser (Brevkort). Hensigten med denne Ændring er den at tilvejebringe en rationel og klar Ordning paa dette vigtige Omraade, en rationel Ordning, som paa den ene Side ikke udstrækker Eneretten længere end nødvendigt, men paa den anden Side giver Postvæsenet den fornødne Støtte til at udføre dets Opgaver i Kulturens Tjeneste, og en klar Ordning, som let forstaas og huskes af Publikum, og som det er let for Postvæsenet at arbejde med. Man har